

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Tdo/18/2016
Identifikačné číslo spisu: 8110011101
Dátum vydania rozhodnutia: 03.04.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Piovartsy
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:8110011101.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Piovartsyho a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Juraja Klimenta v trestnej veci obvineného G. N. a spol. pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. c), ods. 4 písm. c) Tr. zák. a iné, o dovolaní obvineného G. N. podanom prostredníctvom obhajcu JUDr. Tibora Bašistu proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 2. apríla 2014, sp. zn. 6 To 8/2014, na neverejnom zasadnutí konanom 3. apríla 2017, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného G. N. sa odmieta.

Odôvodnenie

Na základe obžaloby podanej dňa 04.08.2010 prokurátorom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, odboru osobitného určenia, pracoviska Krajská prokuratúra Prešov, Okresný súd Prešov rozsudkom z 13. júna 2011, sp. zn. 33 T 99/2010, uznal obvinených G. N., Z. Z. a Z. U. za vinných zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. c), ods. 4 písm. c) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. i) Tr. zák. a obvineného Z. U. aj zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d) Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák., na skutkovom základe uvedenom vo výrokovej časti rozsudku. Obvinenému G. N. bol za to podľa § 172 ods. 4 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák., pri neexistencii poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, uložený trest odňatia slobody vo výmere 22 (dvadsaťdva) rokov. Podľa § 48 ods. 3 písm. b) Tr. zák. bol na výkon trestu zaradený do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia. Odvolanie, ktorým uvedený rozsudok okresného súdu napadol obhajca obvineného G. N., JUDr. Tibor Bašista, Krajský súd v Prešove rozsudkom z 21. septembra 2011, sp. zn. 3 To 31/2011, podľa § 319 Tr. por. zamietol. K uvedenému odsúdeniu obvineného G. N. došlo v pôvodnom konaní, ktoré sa proti nemu viedlo ako konanie proti ušlému.

Po zadržaní obvineného G. N. na základe medzinárodného zatýkacieho rozkazu a jeho vydaní na územie

Slovenskej republiky za účelom výkonu trestu podal tento návrh na opätovné prejednanie jeho trestnej veci v jeho prítomnosti, ktorému Okresný súd Prešov uznesením z 30. mája 2013, sp. zn. 33 T 99/2010, vyhovel. Krajský súd v Prešove ako s'ťažnostný súd označené uznesenie okresného súdu, dôvodiac nesprávnym použitím ustanovení o konaní proti ušlému namiesto ustanovení upravujúcich extradíciu, zrušil a sám rozhodol o zrušení pôvodného rozsudku Okresného súdu Prešov (z 13. júna 2011, sp. zn. 33 T 99/2010) v časti týkajúcej sa obvineného G. N..

V novom konaní Okresný súd Prešov rozsudkom zo 16. decembra 2013, sp. zn. 33 T 99/2010, uznal obvineného G. N. za vinného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. c), ods. 4 písm. c) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. i) Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

spolu s odsúdenými Z. Z., Z. U.Q., Z. U. a ďalšími doteraz nestotožnenými osobami, vystupujúcimi pod menami N. a J., ako členovia organizovanej skupiny po vzájomnom rozdelení úloh najneskôr od roku 2007 až do 19.09.2008 zabezpečovali dovoz, prevoz, úschovu a ďalšiu distribúciu omamnej látky heroínu, zaradenej podľa zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných a psychotropných látkach a prípravkoch do I. skupiny omamných látok, takým spôsobom, že na území Turecka bol heroín uschovaný v športovej obuvi a takto bol prevezený do Poľskej republiky a od mája 2008 na územie Slovenskej republiky do mesta Y, respektíve Ž., kde tento prevzali odsúdení Z. a U., a to v Poľskej republike od osôb vystupujúcich pod menami N. a J. a na území Slovenskej republiky od pracovníkov špedičnej firmy, pričom spolu prebrali heroín najmenej v šiestich prípadoch s tým, že množstvo jednej zásielky bolo približne 20 kg heroínu. Následne podľa pokynov odsúdeného Z. Z. odsúdený Z. U. postupne vyviezol heroín do Poľska, Švajčiarska a Talianska, kde tovar prebrali určení odberatelia, pričom najmenej v troch prípadoch prechodne uskladňovali heroín v penzióne U. v N. N. č. X, kde bola dňa 19.09.2008 zaistená časť heroínu v množstve 10 kg s priemernou koncentráciou 67,3 % hmotnostných heroínu, z ktorého by bolo možné vyrobiť 336 500 až 673 000 obvykle jednorazových dávok v hodnote najmenej 3 350 926,11 eur, pričom heroín v Turecku, plnenie do športovej obuvi, prevoz do Poľska, respektíve na Slovensko a ďalšiu distribúciu zabezpečovali obvinený G. N. spolu s Z. U., N. a J., ktorí dávali ďalšie pokyny odsúdenému Z. Z. a tento pokyny ďalej odovzdával odsúdenému Z. U.

Za to mu bol podľa § 172 ods. 4 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák., pri neexistencii poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, uložený trest odňatia slobody vo výmere 22 (dvadsaťdva) rokov. Podľa § 48 ods. 3 písm. b) Tr. zák. bol na výkon trestu zaradený do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Na podklade odvolania obvineného G. N. voči uvedenému rozsudku okresného súdu Krajský súd v Prešove uznesením z 2. apríla 2014, sp. zn. 6 To 8/2014, rozhodol tak, že podľa § 319 Tr. por. odvolanie obvineného ako nedôvodné zamietol.

Proti uzneseniu krajského súdu podal prostredníctvom obhajcu z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. g) a písm. i) Tr. por. dovolanie obvinený G. N..

Pokračujúc v argumentačnej línii uplatnenej obhajobou už v podanom odvolaní, videl obvinený naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. v porušení ustanovenia § 263 ods. 3 Tr. por., ku ktorému malo dôjsť tým, že súdy prečítali výpovede odsúdeného Z. U. z prípravného konania a hlavného pojednávania, ktoré odsúdený Z. U. urobil v postavení obvineného, hoci na hlavnom pojednávaní konanom v trestnej veci obvineného G. N. po predchádzajúcom zrušení veci vystupoval tento v pozícii svedka. Poukazujuúc na znenie ustanovenia § 263 ods. 3 Tr. por., obvinený vyslovil názor, že žiadna z podmienok čítania zápisnice svedka na hlavnom pojednávaní nebola splnená.

Obvinený ďalej, dôvodiac (práve) obsahom (prečítaných) výpovedí odsúdeného Z. U., spochybnil vierohodnosť výpovede odsúdeného Z. Z. ako jediného priameho dôkazu, a to zdôraznením rozporov v

ich výpovediach, ilustrujúc tieto ich tvrdeniami k okolnosti týkajúcej sa poznatkov odsúdeného Z. U. o činnosti obvineného, keď z výpovede odsúdeného Z. Z. vyplýva, že odsúdenému Z. U. mal o činnosti obvineného povedať v rozhovore o stretnutí v Poľsku, zatiaľ čo odsúdený Z. U. nemenne tvrdil, že odsúdený Z. Z. mu meno obvineného G. N. nikdy nespomínal. Obvinený na základe uvedeného mienil, že za danej situácie boli splnené podmienky pre vykonanie konfrontácie medzi odsúdeným Z. Z. a odsúdeným Z. U. v zmysle § 125 ods. 1 Tr. por. Odvolávajúc sa na čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý obvinenému garantuje právo vypočúvať alebo dať vypočúvať svedkov proti sebe a dosiahnuť vypočúvanie svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok ako v prípade svedkov proti nemu, trval na tom, že dôsledkom procesného pochybenia súdu mu bolo toto právo odňaté vo vzťahu k odsúdenému Z. U.. Konštatoval, že v danom prípade bolo potrebné urobiť skutkový záver, že proti sebe stoja dva rozhodujúce dôkazy, a to jednak výpoveď svedčiaca v jeho prospech a jednak výpoveď svedčiaca v jeho neprospech, čo mal podľa jeho názoru súd vyložiť v súlade so zásadou *in dubio pro reo*, a teda uzavrieť, že nebolo jednoznačnými a pochybnosť nezbudzujúcimi dôkazmi preukázané, že sa dopustil konania kladeného mu za vinu.

Rovnako ako v odvolaní, obvinený v ďalšej časti svojho dovolania opätovne pripomenul aj ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej uznanie za vinného odsudzujúcim rozsudkom založeným len na zásade jedného chráneného svedka nezodpovedá požiadavkám vyplývajúcim zo základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a z práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. V tejto súvislosti vyslovil presvedčenie, že pokiaľ má byť jeho vina založená na jedinej výpovedi spoluodsúdeného Z. Z., musí byť takáto výpoveď nepochybná, respektíve pochybnosti nezbudzujúca. Za súčasného zdôraznenia skutočnosti, že takáto výpoveď spolupracujúceho obvineného v procesnom postavení svedka musí byť z hľadiska zákonnosti, vierohodnosti a najmä úplnosti dôkladne preverená, a to aj vo vzťahu k iným dôkazom, upriamil pozornosť na to, že už zo samotnej výpovede odsúdeného Z. Z. vyplýva, že žiadny iný dôkaz o jeho vine neexistuje.

V prospech dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. obvinený argumentoval, opätovne spochybňujúc hodnovernosť výpovede odsúdeného Z. Z., jej nesprávnym vyhodnotením súdmi nižších stupňov. Obvinený sa nestotožnil so záverom odvolacieho súdu, ktorý výpoveď menovaného odsúdeného považoval za dostatočný dôkaz jeho viny a jej dôveryhodnosť vyvodzoval z toho, že nebol produkovaný žiaden dôkaz, preukazujúci, že výpoveď odsúdeného Z. Z. bola motivovaná možnosťou uloženia mu miernejšieho trestu. Na rozdiel od súdov nižších stupňov obvinený zastával názor (prezentovaný už v podanom odvolaní), že odsúdený Z. Z. ho začal nedôvodne usvedčovať práve z toho dôvodu, že chcel, aby mu bol uložený miernejší trest. Svoju domnienku podporil poukazom na chronologický vývoj obsahu výpovedí odsúdeného Z. Z. v nadväznosti na priebeh konania. Odsúdený Z. Z. najprv usvedčoval dve osoby, ktoré označoval ako Turkov z Poľska. Dňa 27. júla 2009 bola naňho a odsúdeného Z. U. podaná obžaloba. V januári 2010 bol určený termín hlavného pojednávania. Dňa 11. februára 2010 polícia žiadala o výsluch Z. Z., ktorý sa dňa 12. februára 2010 uskutočnil, pričom Z. Z. na ňom zmenil svoju výpoveď a vypovedal proti nemu. Dňa 15. februára 2010, t.j. v deň začatia hlavného pojednávania, Generálna prokuratúra Slovenskej republiky vzala obžalobu späť a dňa 16. februára 2010 vzniesla obvinenie voči jeho osobe. Obvinený vyslovil dohad, že podaním obžaloby Generálna prokuratúra Slovenskej republiky prezentovala rozhodnutie neuzatvárať dohodu o vine a treste s obvinenými a takýmto spôsobom ich nútila k výpovedi, ktorá umožnila stíhanie obvineného G. N.. Výsledkom bolo, že Z. Z. je v programe na ochranu svedkov a bol odsúdený na 15 rokov nepodmienečne. Obvinený mal na základe uvedeného za preukázanú existenciu pochybností o vierohodnosti výpovede odsúdeného Z. Z. a keďže práve na tejto ako na jedinom usvedčujúcom dôkaze bol ustálený skutok vzťahujúci sa k obvinenému G. N., považoval aj výrok o vine za nezákonný. Hodnotenie dôkazov odvolacím súdom označil za účelové a vyhlásil ho za zjavné porušenie článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Z procesného hľadiska považoval obvinený za relevantné porušenie § 317 a § 319 Tr. por., ktoré videl v tom, že odvolací súd si nespĺnil svoju revíziu povinnosť, keď nekriticky akceptoval rozhodnutie súdu

prvého stupňa.

Na základe uvedeného obvinený G. N. navrhol, aby dovolací súd vyslovil, že uznesením Krajského súdu v Prešove z 2. apríla 2014, sp. zn. 6 To 8/2014, ako aj konaním, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon v jeho neprospech a súčasne podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil uznesenie Krajského súdu v Prešove z 2. apríla 2014, sp. zn. 6 To 8/2014, a zároveň s ním aj rozsudok Okresného súdu Prešov zo 16. decembra 2013, sp. zn. 33 T 99/2010, a podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal predmetnú vec znovu v potrebnom rozsahu prerokovať a rozhodnúť.

V súlade s ustanovením § 376 Tr. por. prvostupňový súd dovolanie obvineného G. N. doručil na vyjadrenie stranám, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté.

Prokurátorka Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, oddelenia dozoru v trestných veciach, pracoviska Krajská prokuratúra Prešov, vo svojom vyjadrení k dovolaniu obvineného G. N. vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. zdôraznila, že Okresný súd Prešov vykonal všetky potrebné dôkazy a tieto vykonal v súlade so zákonom. Vysvetlila, že odsúdený Z. U. využil svoje právo a odmietol k veci vypovedať, preto okresný súd jeho výpoveď prečítal. Upriamila pozornosť na to, že v danej veci ide o špecifický prípad, nakoľko obvinený G. N. a odsúdení Z. Z. aj Z. U. boli odsúdení v jednom konaní, ktoré bolo proti obvinenému G. N. vedené ako konanie proti ušlému, avšak po vydaní obvineného G. N. z H. republiky, vzhľadom na výhradu vydávajúcej strany, bolo nutné zopakovať hlavné pojednávanie, a teda aj vypočuť odsúdených Z. a U., vo vzťahu ku ktorým však aj naďalej platilo, že vypovedali aj o svojej trestnej činnosti, a teda sa na nich vzťahovali všetky práva obžalovaných, vrátane práva brániť sa spôsobom, aký uznajú za vhodný. Na základe uvedeného zastávala prokurátorka názor, že výpoveď odsúdeného Z.Á. U. bolo možné, po jeho odmietnutí vypovedať na hlavnom pojednávaní, prečítať.

S názorom obvineného G. N., ktorým podporil danosť dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., sa prokurátorka taktiež nestotožnila. Výpoveď odsúdeného Z. Z. označila za dôveryhodnú, logickú a objektivizovanú ďalšími, na hlavnom pojednávaní vykonanými, dôkazmi, ktoré s ňou tvoria ucelený súhrn dôkazov svedčiacich o vine obvineného. Zdôraznila, že nebol produkovaný žiaden dôkaz, ktorý by výpoveď odsúdeného Z. Z. spochybňoval. Poukazujúc na to, že hoci odsúdený Z. Z. vypovedal cez telemost, obvinený aj jeho obhajca mali možnosť klásť mu otázky a, tohto aj vidiac, zároveň aj možnosť sledovať jeho reakcie, konštatovala, že právo obvineného na obhajobu bolo zabezpečené do dôsledkov.

Vzhľadom na uvedené okolnosti navrhla, aby dovolací súd podľa § 382 Tr. por. dovolanie obvineného G. N. odmietol.

K dovolaniu obvineného G. N. sa písomným podaním vyjadril odsúdený Z. U., ktorý, stotožniac sa s argumentáciou aj dôvodmi predmetného dovolania obvineného, s týmto v plnom rozsahu súhlasil. Naďalej zotrvávajúc na všetkých svojich výpovediach súvisiacich s predmetným konaním, trval na svojom tvrdení o neúčasti obvineného G. N. na páchaní danej trestnej činnosti. Uviedol, že osobu obvineného ani osobne nepozná, a argumentujúc tým, že odsúdený Z. Z. klame aj voči jeho osobe, nazeral aj na jeho výpoveď voči obvinenému G. N. ako na nepravdivú. Konštatujúc existenciu značných rozporov medzi svojimi výpoveďami a výpoveďami odsúdeného Z. Z., tieto vysvetlil tvrdením, že zatiaľ čo on sám hovorí pravdu, odsúdený Z. Z. klame.

Odsúdený Z. Z. sa k doručenému dovolaniu obvineného nevyjadril.

Vyjadrenie prokurátorky Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky podané k dovolaniu obvineného G. N., ako aj vyjadrenie odsúdeného Z. U. k dovolaniu obvineného G. N. boli súdom prvého stupňa doručené obvinenému a jeho obhajcovi.

V reakcii na vyjadrenia k svojmu dovolaniu obvinený G. N. prostredníctvom svojho obhajcu, JUDr.

Tibora Bašistu, v plnom rozsahu trvajúc na argumentácii použitej už v podanom dovolaní, túto doplnil vo vzťahu k namietanému porušeniu § 263 ods. 3 Tr. por. konštatovaním jeho dôsledkov vo vzťahu ku kontradiktórnosti konania, ktorá v danom prípade nebola dodržaná, keď súd nezabezpečil výsluch oboch kategórií svedkov, t.j. aj svedkov v neprospech aj svedkov v prospech obvineného, za rovnakých podmienok. K jasnému porušeniu jeho práva na spravodlivý proces malo dôjsť tým, že hoci mal ako obvinený právo osobne alebo prostredníctvom svojho obhajcu vypočúvať svedka Z. U. na hlavnom pojednávaní, došlo len k prečítaniu zápisnice z jeho výsluchu z prípravného konania, v ktorom navyše vystupoval ako obvinený, a nie ako svedok. Citujúc vybrané časti rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave vydaného v inom, s touto vecou nesúvisiacom konaní, a odôvodnenia uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 Tz 5/2006, formuloval záver, že na hlavnom pojednávaní možno prečítať zápisnice z výpovedí len vtedy, ak tieto výpovede boli osobou, o ktorej výpovede ide, urobené v takom procesnom postavení, v akom by táto mala vypovedať aj na hlavnom pojednávaní. Na základe uvedeného vyjadril presvedčenie, že zo strany súdu nemalo dôjsť k vykonaniu dôkazu prečítaním zápisnice na hlavnom pojednávaní, nakoľko v rámci prečítaných zápisníc vystupoval Z. U. ako obvinený, a nie ako svedok, zároveň sa domnievajúc, že ak by v rámci predmetného konania došlo k jeho výsluchu v pozícii svedka, existovala by možnosť, že by vypovedal inak a extenzívnejšie ako tomu bolo, keď vystupoval v pozícii spoluobvineného, čo má vzhľadom na fakt, že je svedkom v prospech obvineného, kľúčový význam pre neporušenie práva na spravodlivý proces a práva na obhajobu. Súčasne sa však domáhal toho, aby k výpovedi Z. Z. aj k stanovisku Z. U. bolo pristupované a aby na ne bolo prihliadané v rovnakej miere, nakoľko jeden z uvedených tvrdí, že obvinený G. N. sa danej činnosti zúčastňoval, a druhý tvrdí, že nie.

Poukazujúc na možné motivácie odsúdeného Z. Z., obvinený opätovne označil jeho výpoveď za nevierohodnú, a argumentujúc absenciou akéhokoľvek dôkazu, ktorý by priamo alebo nepriamo potvrdzoval výpoveď odsúdeného Z. Z., zopakoval, že svoje odsúdenie na základe jednej výpovede jediného svedka, ktorého dôveryhodnosť je viac než spochybniteľná, nepovažuje za v súlade so zákonom. Neunesenie dôkazného bremena na strane obžaloby, ktoré je podľa jeho názoru v danom prípade zreteľné, malo vyústiť do dodržania jednej zo základných zásad spravodlivého súdneho konania, a to zásady in dubio pro reo.

Následne súd prvého stupňa po odstránení vytknutých nedostatkov predložil vec dovolaciemu súdu.

Najvyšší súd zistil, že dovolanie proti napadnutému uzneseniu je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) a § 566 ods. 3 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.) a na zákonom určenom mieste (§ 370 ods. 3 Tr. por.). Dovolanie súčasne spĺňa podmienky uvedené v § 372 a § 373 Tr. por., ako aj obsahové náležitosti uvedené v § 374 Tr. por.

Dovolací súd po preskúmaní spisového materiálu zistil, že dovolanie obvineného G. N. nie je dôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávných chýb, ktoré by svojím charakterom mohli mať výrazný vplyv na konanie a jeho procesný výsledok, a preto je potrebné ich odstrániť, a ktoré sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por.

Dovolací súd nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy, práve naopak z ustanovenia § 385 ods. 1 Tr. por. expresis verbis vyplýva, že je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Podľa § 371 ods. 1 Tr. por. dovolanie možno podať ak:

g) rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom,

i) rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa ustálenej praxe dovolacieho súdu vo vzťahu k výkladu dovolacích dôvodov uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. g) a písm. i) Tr. por. je potrebné uviesť nasledovné:

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. možno uplatniť len v prípade, ak dôjde k porušeniu zákonných ustanovení upravujúcich vykonávanie jednotlivých dôkazných prostriedkov. Vzťahuje sa k najdôležitejšej fáze trestného konania - k dokazovaniu. Dokazovanie prebieha v štyroch etapách. Prvou je vyhľadávanie dôkazov, druhou ich zabezpečenie, treťou ich vykonávanie a poslednou etapou dokazovania je hodnotenie dôkazov. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. sa týka predovšetkým tretej etapy dokazovania, t. j. vykonávania dôkazov súdom, ale zahŕňa aj predchádzajúce dve štádiá dokazovania (vyhľadávanie a zabezpečovanie), pretože dôkazy zadovážené v rozpore so zákonom, eventuálne získané nezákonným donútením alebo hrozbou s výnimkou prípadu, keď sa použije ako dôkaz proti osobe, ktorá také donútenie alebo hrozbu donútenia použila (§ 119 ods. 4 Tr. por.), nie sú v trestnom konaní použiteľné a hodnotiteľné. V rámci uvedeného dovolacieho dôvodu sa preto skúma predovšetkým postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu pri získavaní a vykonávaní dôkazov, ktoré slúžili ako podklad pre rozhodnutie vo veci.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku (§ 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.) sa rozumie nesprávne právne posúdenie zisteného skutku alebo nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia. Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie zistenie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin alebo, že išlo o iný trestný čin alebo obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa súdnym skutkom dopustil. Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až § 30 Tr. zák.), prípadne zániku trestného činu (najmä § 87 Tr. zák.), prípadne pochybenie súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu (§ 41 Trestného zákona), súhrnného trestu (§ 42 Tr. zák.) a pod. Je však potrebné uviesť, že dovolací súd nepreskúma skutkové zistenia, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie súdu. Nie je tak legitimovaný posudzovať ani úplnosť a správnosť skutkových zistení ustálených súdmi oboch stupňov v pôvodnom konaní, a rovnako ani hodnotenie v tomto konaní vykonaných dôkazov. Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť) bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu je teda dovolací súd povinný prezumovať.

Preskúmaním obsahu predloženeho spisu najvyšší súd zistil nasledovné skutočnosti:

Obvinený sa námietkami subsumovanými pod dovolací dôvod vyjadrený v § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. v podstate domáhal vyslovenia porušenia ustanovenia § 263 ods. 3 Tr. por. v jeho neprospech. Je pritom potrebné pripustiť, že obvinený, opierajúc sa o ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, skutočne dôvodne namietal vykonanie dôkazu - výsluchu svedka Z. U. prečítaním jeho výpovedí uskutočnených v procesnom postavení spoluobvineného v rozpore so zákonom. Je totiž zrejmé, že pokiaľ svedok Z. U. v trestnej veci obvineného G. N. odmietol na hlavnom pojednávaní vypovedať podľa § 130 ods. 2 Tr. por., na čo má ako pôvodne spoluobvinený, v zmysle skutkovej vety výrokovej časti odsudzujúceho rozsudku zjavne materiálne zúčastnený na trestnom čine obvineného G. N., proti ktorému mal vypovedať, vždy právo, celkom evidentne nie je splnená ani jedna z podmienok pre postup podľa § 263 ods. 3 Tr. por. Svedok Z. U. bol totiž na predmetnom hlavnom pojednávaní prítomný, jeho výsluchom, z ktorých zápisnice boli prečítané, nebolo možné pripísať charakter neodkladných ani neopakovateľných úkonov, a zároveň, ako to už dovolací súd konštatoval, na

odopretie výpovede mal za daných okolností ako pôvodne spoluobvinený v prejednávanej trestnej veci zákonné oprávnenie. Napriek tomu však uvedené procesné pochybenie súdu prvého stupňa nie je v dovolacom konaní ako v konaní určenom k náprave skutočne len tých najzávažnejších (mimoriadnych), či už procesných alebo hmotnoprávných, chýb, spôsobilé privodiť dovolateľom požadované zrušenie napadnutých rozhodnutí súdov nižších stupňov. Ako to už v odôvodnení napadnutého rozhodnutia naznačil odvolací súd, z výpovedí svedka Z. U., ktoré urobil v procesnom postavení obvineného v prípravnom konaní i na hlavnom pojednávaní pôvodného konania a ktorých podstatný obsah okresný súd prevzal do odôvodnenia svojho rozhodnutia, vyplýva jediný skutkový záver, a síce, že tento obvineného G. N. osobne nepozná a o jeho účasti na predmetnej trestnej činnosti nevedel. Je evidentné, že predmetné výpovede svedka Z. U., ktorý už na hlavnom pojednávaní v trestnej veci obvineného G. N. (oprávnene) odmietol vypovedať, sú v prospech obvineného a tento nimi v ďalšej časti svojho dovolania aj dôvodí. Pripúšťajúc možnosť, že svedok Z. U. ako nižšie postavený v rámci hierarchickej štruktúry skupiny vyvíjajúcej drogovú trestnú činnosť, o ktorú v danom konaní ide, nemusel mať príležitosť (s)poznať všetkých vyššie postavených členov skupiny, je potom, vzhľadom na obsah jeho výpovedí vo vzťahu k osobe obvineného G. N., potrebné konštatovať, že dôkaz spočívajúci v prečítaní jeho výpovedí, uskutočnených ním v pozícii (spolu)obvineného (ktorých správnosť a úplnosť svedok po ich prečítaní na hlavnom pojednávaní potvrdil vyhlásením, že na nich v plnom rozsahu trvá), nemal svojim charakterom žiaden významnejší vplyv na konanie ani jeho samotný výsledok. Predmetný dôkaz obvineného žiadnym spôsobom neusvedčoval z trestnej činnosti, za ktorú bol odsúdený, a teda hoci bol súdom prvého stupňa vykonaný a vo svojom podstatnom rozsahu aj poňatý do odôvodnenia jeho rozhodnutia, okresný súd na ňom odsudzujúci výrok svojho rozsudku nezaložil. Za daných okolností bolo preto potrebné uzavrieť, že uvedená námietka obvineného, vyčítajúca súdu prvého stupňa, že dôkaz, spočívajúci vo výsluchu svedka Z. U., nevykonaný zákonným spôsobom, síce zodpovedá procesnému pochybeniu okresného súdu, ktorý rešpektujúc vyhlásenie menovaného svedka, že odmieta vypovedať podľa § 130 ods. 2 Tr. por., správne nemal pristúpiť k prečítaniu jeho skorších výpovedí ako (spolu)obvineného, avšak v dovolacom konaní, vzhľadom na mieru významnosti tohto (nezákonne vykonaného) dôkazu pre konečné rozhodnutie vo veci, nemá žiadnu relevanciu.

V ďalšej časti dovolania, obvinený, evidentne v snahe čo najviac profitovať z dôkazu, ktorého zákonnosť vykonania súčasne napáda, t.j. z výpovede svedka Z. U., vyčítal súdom prvého i druhého stupňa, že mu ich postupom bolo odňaté právo osobne alebo prostredníctvom svojho obhajcu tohto vypočúvať, keďže na hlavnom pojednávaní došlo len k prečítaniu zápisníc z jeho skorších výsluchov. Tým malo dôjsť k porušeniu zásady kontradiktórnosti konania zaručenej čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

K tomu možno len poznamenať, že pokiaľ svedok Z. U. oprávnene, tak, ako to bolo vyložené vyššie, odmietol na hlavnom pojednávaní v postavení svedka vypovedať, nemal prvostupňový ani druhostupňový súd k dispozícii žiaden zákonný prostriedok, ktorým by ho za účelom vytvorenia priestoru pre otázky obhajoby mohol k výpovedi prinútiť. Napokon, je ustálené, že kontradiktórny charakter hlavného pojednávania bude pri prečítaní zápisnice o výpovedi svedka zachovaný vtedy, ak táto výpoveď bola vykonaná kontradiktórne v prípravnom konaní, t.j. ak výsluch takéhoto svedka bol uskutočnený za prítomnosti obvineného alebo jeho obhajcu alebo ak im prítomnosť na tomto úkone bola reálne umožnená (hoci ju napríklad nevyužili), a to v ktorejkoľvek fáze konania. Preto dovolací súd len pre úplnosť uvádza, že keďže na hlavnom pojednávaní boli okrem iných prečítané aj zápisnice z výsluchu Z. U. v postavení obvineného, uskutočneného počas prípravného konania (dňa 15. februára 2010), ktorého sa zúčastnil aj obhajca obvineného JUDr. Tibor Bašista, a tiež z jeho výsluchu na hlavnom pojednávaní zo dňa 24. januára 2011, ktorého sa aktívne, kladúc otázky, opäť zúčastnil aj obhajca obvineného JUDr. Tibor Bašista, bol by takýto spôsob vykonania dôkazu - prečítaním zápisníc zo skorších výsluchov realizovaných za uvedených podmienok, za predpokladu, že by nedošlo k porušeniu iných procesných ustanovení (ako k tomu došlo v danom prípade), v súlade s požiadavkami na kontradiktórnosť konania, vyplývajúcimi z ustálenej rozhodovacej činnosti dovolacieho súdu i Európskeho súdu pre ľudské práva, a teda by bolo nutné konštatovať, že právo obvineného na spravodlivý proces (v zmysle čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) porušené nebolo. Atribútom spravodlivého procesu v kontexte tohto ustanovenia, ktorého

porušenie obvinený podaným dovolaním namieta, je totiž zachovanie rovnosti strán pri vykonávaní dôkazu výsluchom svedka a splnenie požiadavky, aby aspoň raz v konaní mal obvinený alebo jeho obhajca možnosť položiť svedkovi potrebné otázky, prípadne aby mohol vznášať námietky proti priebehu výsluchu či proti samotnému obsahu výpovede svedka, alebo proti protokolácii výpovede. Obvinený, respektíve jeho obhajca musí mať vždy reálnu možnosť realizovať svoje právo na obhajobu a je len na ňom, či ho využije. Túto možnosť ohľadom uvedeného svedka (spoluobvineného), ako to bolo obsahom spisového materiálu preukázané vyššie, obvinený (prostredníctvom svojho obhajcu) mal. Nakoľko uvedené právo je potrebné vnímať ako právo obhajoby ako celku, nielen obvineného osobne, je dostatočné, pokiaľ možnosť vypočuť sporného svedka bola daná aspoň obhajcovi. Z uvedeného vyplýva, že nebyť nedostatku procesných podmienok predvídaných ustanovením § 263 ods. 3 Tr. por., bol by predmetný dôkaz vykonaný plne v súlade s princípom kontradiktórnosti konania.

V každom prípade je nespochybniteľné, že vina obvineného v danej veci nebola založená výlučne, ani v rozhodujúcej miere na žiadnej z prečítaných výpovedí odsúdeného Z. U., v ktorých tento vo vzťahu k osobe obvineného G. N. konštatoval len svoju osobnú nevedomosť o jeho účasti na trestnej činnosti.

Rozhodnutie by bolo založené na nezákonných dôkazoch iba vtedy, pokiaľ by sa odsúdenie zakladalo výlučne alebo v rozhodujúcej miere na výpovediach svedka, ktoré by ako dôkazy neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, či už preto, že, ako tomu bolo v danom prípade, boli na hlavnom pojednávaní oboznámené prečítaním, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky, alebo preto, že, ako to tiež, i keď v danom prípade nedôvodne, tvrdil obvinený, takéhoto svedka nemal možnosť vypočuť alebo dať vypočuť.

Za rozhodujúci dôkaz je pritom potrebné považovať iba taký dôkaz, bez ktorého by zostávajúce dôkazy neboli dostatočné k vysloveniu viny u obvineného. V prejednávanej veci však vina obvineného nebola ani výlučne, ani v rozhodujúcej miere, ba čo viac, vôbec postavená na prečítaných výpovediach odsúdeného Z. U., ale na iných svedeckých výpovediach.

Sumarizujúc uvedené, nebolo možné v prejednávanej veci konštatovať naplnenie dovolacieho dôvodu uplatneného podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por.

Formálne uplatniac dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., obvinený, pokračujúc v línii obhajoby sledovanej už podaným odvolaním a založenej na neustálom spochybňovaní vierohodnosti i pravdivosti výpovede svedka Z. Z., v podstate namieta nesprávne hodnotenie tohto dôkazu súdmi nižších stupňov a zároveň tento sám hodnotil zo svojho uhla pohľadu, dochádzajúc k záveru o nedostatočnosti tohto dôkazu na preukázanie tvrdení obžaloby, a teda nutnosti zrušenia napadnutých rozhodnutí krajského súdu a okresného súdu.

Svoju obhajobu postavil na tvrdení, že výpoveď svedka Z. Z., na základe ktorej došlo k jeho odsúdeniu, bola motivovaná jednak usilovaním menovaného svedka o miernejší trest a jednak jeho osobnými negatívnymi emóciami vo vzťahu k nemu, prameniacimi z jeho predchádzajúceho postavenia zamestnanca obvineného, a zároveň na presvedčení, vychádzajúcim z ustálenej judikatúry súdov, že uznanie za vinného len na základe výpovede jedného chráneného svedka nezodpovedá požiadavkám vyplývajúcim zo základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a z práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Z podstaty dovolateľom uvádzaných námietok, spočívajúcich v nedôveryhodnosti označeného svedka, a tým aj v nesprávnom vyhodnotení dôkazov (jeho výpovede), vyplýva, že tieto smerujú proti správnosti a úplnosti zisteného skutku, a najmä proti rozsahu a hodnoteniu vykonaného dokazovania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto opätovne zdôrazňuje, že pri skúmaní danosti dovolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., t. j. či dovolaním napadnuté rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení, dovolací súd nemôže skúmať alebo meniť správnosť a

úplnosť zisteného skutku, ale je vždy viazaný konečným skutkovým zistením, a preto sa dovolací súd týmito námietkami nezaoberal. V rámci tohto dovolacieho dôvodu môže dovolací súd len posudzovať, či súdy nižšieho stupňa na pevne a nemenne zistený skutkový stav, aplikovali správne ustanovenia Trestného zákona.

To znamená, že vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého, prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, ako aj proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú na preskúmavanie rozhodnutí súdu druhého stupňa.

Dovolací súd do odôvodnenia svojho rozhodnutia zámerne prevzal podstatný obsah dovolacích námietok obvineného. Z ich znenia je totiž evidentné, že ide o námietky takmer rýdzo skutkového charakteru, smerujúce jednak proti obsahu a rozsahu vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov, proti správnosti a úplnosti zisteného skutku, ale predovšetkým proti spôsobu, akým súd prvého stupňa i odvolací súd hodnotili dôkazy.

Vzhľadom na početnosť týchto námietok dovolací súd považuje za žiaduce obvinenému pripomenúť, že pre zisťovanie skutkového stavu veci a hodnotenie dôkazov platia v trestnom konaní zákonom stanovené pravidlá, podľa ktorých je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu, ktorý je nevyhnutný pre rozhodnutie. Trestný poriadok pritom nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v § 2 ods. 12 Tr. por., v zmysle ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Námietky obvineného G. N. k obsahu a rozsahu vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov a k hodnoteniu dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá jeho predstavám (keď prvostupňový súd vyhodnotil výpoveď svedka Z. Z. ako vierohodnú a na jej základe ustálil rozsah trestného činu i jeho skutkový priebeh a odvolací súd potvrdil správnosť jeho záverov), svojím obsahom nenapĺňajú nielen obvineným označený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ale ani žiaden iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Ak by totiž záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu. K tomu je len pre úplnosť potrebné dodať, že uvedené sa netýka dovolania ministra spravodlivosti podaného podľa § 371 ods. 3 Tr. por.

Len na zdôraznenie správnosti dovolaním napadnutých rozhodnutí dovolací súd k námietke obvineného, spochybňujúcej vierohodnosť svedka Z. Z., obviňujúc tohto, poukazovaním na možné zdroje jeho motivácie, z tendenčnej výpovede, poukazuje na skutočnosť, že už prvostupňový súd venoval tomuto obhajobnému tvrdeniu obvineného náležitú pozornosť, keď sa s ním v odôvodnení svojho rozhodnutia relevantným spôsobom vysporiadal. Odvolací súd naň následne opätovne reflektoval, keď podrobne analyzujúc obsah výpovedí odsúdeného Z. Z., uskutočnených v priebehu celého konania, konštatoval, že tieto boli od začiatku konzistentné aj ohľadom tvrdenia o účasti ďalších, spočiatku ním bližšie nekonkretizovaných, osôb na predmetnej trestnej činnosti, ako aj ohľadom okolností ním uvádzaných

ako dôvody jeho prvotného mlčania ohľadom nacionálií ďalších osôb zúčastnených na danej trestnej činnosti. Krajský súd takto, logicky argumentujúc a odkazujúc na konkrétne tvrdenia odsúdeného Z. Z., a zároveň zdôrazniac absenciu dôkazu nasvedčujúceho nedôveryhodnosť jeho osoby, vyvrátil akékoľvek pochybnosti o tendenčnosti výpovede tohto svedka.

Pokiaľ ide o tvrdenie obvineného, že rozhodnutie súdu prvého stupňa o jeho vine bolo založené výlučne na výpovedi svedka Z. Z., čo je vzhľadom na okolnosť, že tento vypovedal v postavení chráneného svedka, podľa jeho názoru v rozpore so základným právom na súdnu ochranu, podporené odkazom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. IV ÚS 268/2011, Najvyšší súd Slovenskej republiky, zotrvávajúc na závere, že aj táto námietka je vo svojej podstate námietkou skutkovou, čiže napádajúcou spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov, a teda so zreteľom na znenie § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. nepripúšťajúcou jej prehodnotenie v rámci dovolacieho konania, považuje pre úplnosť za potrebné uviesť, že obvinený, modifikujúc závery vyplývajúce z citovaného nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, rozšíril jeho pôsobnosť aj na prejednávany prípad. Pritom v predmetnej trestnej veci boli okolnosti výsluchu svedka Z.W. Z., majúceho postavenie chráneného svedka, podstatne odlišné od tých, za akých sa vypočúvali svedkovia vo veci, v ktorej Ústavný súd Slovenskej republiky prijal rozhodnutie, ktorým obvinený argumentoval. Týmto bol priznaný status utajených svedkov. Podstata nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky teda tkvela v tom, že uznanie viny nemožno založiť výlučne na výpovediach svedkov, ktorí po celý čas konania zostávajú v anonymite, keďže dôsledkom obmedzených možností obvineného vznášať voči takýmto svedkom protiargumenty a napádať ich dôveryhodnosť sa významne sťažuje uplatnenie jeho práva na obhajobu. V teraz prejednávanej veci však odsúdený Z. Z., hoci majúci postavenie chráneného svedka, bol obhajobe po celý čas konania známy. K utajeniu ani zmene jeho identity nedošlo a dokonca, hoci na hlavnom pojednávaní vypovedal prostredníctvom technických prostriedkov (telemostu), obvinený i jeho obhajca mali možnosť nielen mu klásť otázky, ale aj vidieť jeho bezprostredné reakcie. V danom prípade preto nie je možné hovoriť o zhoršení príležitosti na uplatnenie práva obvineného na obhajobu, možnosť realizácie ktorého mu bola v plnom rozsahu zabezpečená.

Napokon nemožno opomenúť ani skutočnosť, že už prvostupňový súd, vedomý si toho, že práve výpoveď svedka Z. Z. je tou, ktorá v rozhodujúcej miere usvedčuje obvineného G. N. z predmetnej trestnej činnosti, sa s uvedenou okolnosťou v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadal poukazom na ďalšie dôkazy podporujúce pravdivosť výpovede svedka Z. Z. a svoj záver o účasti obvineného na stíhanom trestnom čine podporil aj pripomenutím výpovedí svedkýň V. Z. a K. Z., z ktorých je zrejmé, že obvinený sa už v minulosti stýkal s osobami zaoberajúcimi sa drogovou trestnou činnosťou.

Na podklade týchto úvah Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.